

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

„DANKER'S HOEDEN EN PETTEN”

Café-Concert „De La Paix” Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

HOLLAND—DUITSCHLAND 0-1.

De Nederlandsche voetballers hebben het den tweeden Paaschdag in het Stadion tegen de Duitschers moeten afleggen, wat wel in hoofdzaak is te wijten aan hun slechte samenspel. De Duitschers speelden een eenzijdig spel en pasten voortdurend het short-passing toe, en hoewel de onzen daarvan niet voldoende gebruik maakten, om hun taktiek daarnaar te richten, was het ook daardoor, dat de Duitschers niet meer dan één doelpunt maakten. Hun meeste aanvallen liepen dood in buitenspel. Hierboven het Nederlandsche elftal, na het opkomen op het terrein het Wilhelmus aanhoorend. Van links naar rechts: v. Linge, Lefèvre, de Natris, Groosjohan, Sigmond, de Boer, Pijl, Koonings, Tetzner, Denis en Krom.

**HELDER EN NIET DUUR
MODELWASSCHERIJ**

DE *Lelie*

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh“- „Burgers E.N.R.“- en „Germaan“-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

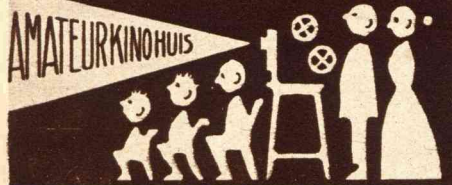
Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en gelezen is zeer zeker „De Stad Amsterdam.“ Dat het wordt doorgezien bewijst ons de enorme toezending van antwoorden die wij op **ONZE PRIJSVRAGEN** mogen ontvangen. 'n bewijs van medeleven met alles wat in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk onze advertenties ook. Kan 'n adverteerder meer wenschen?

VOOR **RHEUMATIEK EN ZENUWPIJN**
MASSAGE-INRICHTING
FREDERIKSPLEIN 47 - TEL. 34978

HOOGFREQUENS- VIBRO- HOOFD- EN
SCHOONHEIDS-MASSAGE. ELECTR.
ONTHARING EN LICHTBADEN.

DAGELIJKS 10-12. 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak.
MINVERMOEGENDEN DINSDAG- EN DONDERDAGAVOND
VAN 7-9 UUR
DEZE INRICHTING STAAT ONDER MEDISCHE CONTROLE.

H. SCHEUERMANN & CO
VERTEG: ICA - DRESDEN
AFD. KINOMATOGRAFIE

SPEC. FILM VERHUUR
VOOR PARTICULIEREN
KERKSTRAAT 148. TEL. 34316

RECLAME
IS EEN BESTAANSVOORWAARDE
VOOR UW ZAAK

Laat Uw premieplaat van
„De Stad“ omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

KUNST NIEUWHEID
MEUBILEER-INRICHTING
C. DE KÜSTER
BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ
OUD LELIESTRAAT 1
AMSTERDAM

MATH. VAN DE GRAAF
FIRMA J.W.J. VERMEIJ
VARKENSSLAGTERIJ
MET
ELECTRISCHE WORSTBEREIDING
SPECIALITEIT IN
FIJNE VLEESCHWAREN
TELEFOON NOORD 9033
Assendelftstraat 3 - AMSTERDAM
BEZORGING DOOR DE GEHEELE STAD

Uw Gezondheid
gaat voor
maak Uw lichaam
krachtig door
goede rust!
Op onze **Stalen**
Gezondheids
Matrassen
15 JAAR GARANTIE
BLOM
TEL. 29520
FERD. BOLSTR. 18

1 Persoons 19.50
2 Persoons 24.50

Adverteert in „De Stad“

A. H. LEMARCHAND
MEUBELMAKER
Nassaukade 304a - A'dam
Aparte Modellen
Gewone Prijzen

Corona-Bonbons zijn fijn van smaak

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Probeert ze heden

15 cent

Bensdorp's
Robbies
Fijne Melkchocolade
met Zuidvruchten

Snel en zeker werkend tegen
Griep | **Rheumatiek**
Influenza | **Hoofd- en**
Verkoudheid | **Zenuwpijn**

Jogal scheidt sterk het urine-zuur af en gaat zodoende
direct naar de bron der pijnen. Uitstekend werkend tegen
slapeloosheid. Door vele Doktoren en Klinieken ten eerste
aanbevolen. Bij alle Apothekers en Drogisten verkrijg-
baar à f 0.80 en f 2.— Imp. A. J. AMEYE, A'dam.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.62⁵ per drie maanden ¹⁾
f 0.12⁵ per week

Naam

Adres

¹⁾ doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met
postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM“
HEERENGRACHT 131
INGANG BERGSTRAAT

Koopt bij de N. V. Manufacturen-, Bedden-,
Tapijt- en Meubelmagazijnen
DE ZON

Directie: A. JANUS
Ferdinand Bolstr. 33-41 en 89-93, Amsterdam
Telefoon nummers 22057 en 21230

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

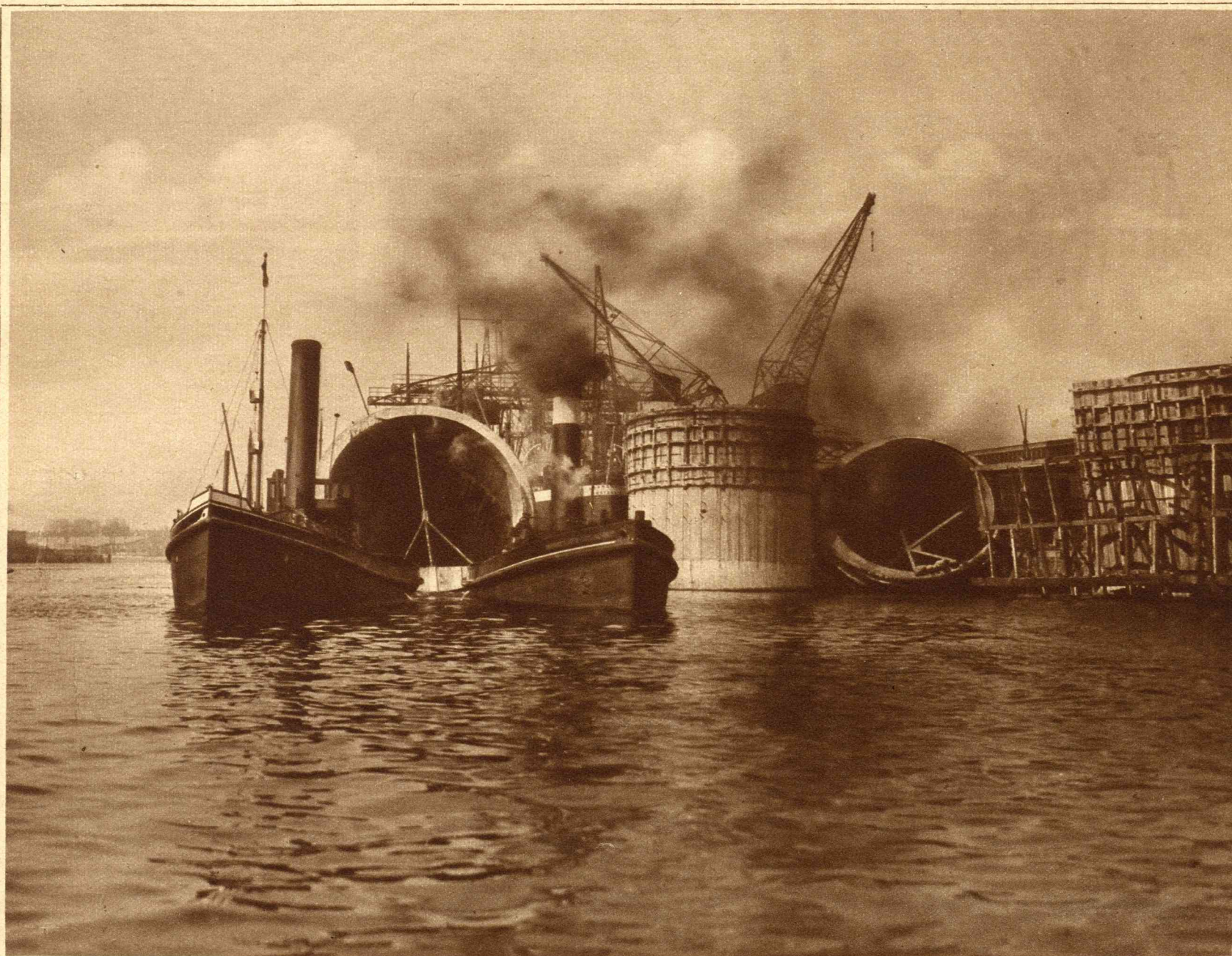
ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

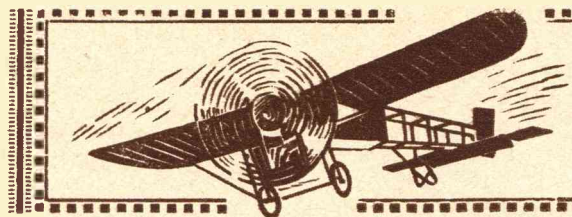
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

MEERSTOELN VOOR DE SLUIZEN TE IJMUIDEN.

Aan de Borneo-kade zijn een aantal meerstoelen vervaardigd, bestemd voor de nieuwe sluisen te IJmuiden. Het zijn kolossale gevaarten, van beton, dertien meter hoog en niet minder dan 350.000 K.G. per stuk wegend. Een voor een worden ze met twee sleepbooten naar IJmuiden gesleept, waar ze, eenmaal op de juiste plaats gesteld, met zand worden volgestort. Hierboven een der meerstoelen, door twee sleepbooten getrokken, op weg naar IJmuiden. (Zie verder nog eenige belangwekkende foto's op blz. 76)

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

De ramen waren donker, zeker, maar dat kwam omdat ze waren dichtgespijkerd. Het scherpste oog zou niet door de planken heen hebben kunnen zien.

Toen trok plotseling iets anders Tom's aandacht — een smalle streep licht onder de staldeur waar hij het dichtst bij stond. Als een kat sloop hij langs de heele reeks stallen en onder elke deur zag hij dat dunne lichtstreepje, dat hij door zijn witheid en zijn helderheid dadelijk als afkomstig van electrisch licht herkende.

Waarom moesten deze als ongebruikt aangewezen stallen in het nachtelijk uur, wanneer het kasteel zelf in duisternis was gehuld, electrisch verlicht wezen? Nauwelijks had Tom die vraag bij zich zelf gesteld, of nu werden ook zijn ooren iets gewaar: het gerammel van machines.

Tom Baxter, hoezeer ook een expert op het gebied van vliegtuigmotoren, had absoluut geen verstand van machines, noodig voor het bereiden van sterken drank. Hij had er een vaag idee van, dat dit gedeeltelijk met behulp van stoommachines geschiedde en onmiddellijk feliciteerde hij zichzelf dat hij de groote ontdekking had gedaan, waarnaar hij streefde. Hij had dus goed geraden: de oude hui-chelaar, Ozias Ambler, distilleerde spiritualiën in de stallen en bedekte zijn misdaad door zich als ijverig propagandist voor de geheelonthouding voor te doen.

Het was jammer, dat er nog eenige dagen zouden moeten voorbijgaan, alvorens hij met de buitenwereld in verbinding kon komen. Het was eerst Donderdag en niet voor Maandag zou Helen buiten wachten, om zijn mededeelingen aan dr. Learoyd in ontvangst te nemen, zoodat de politie grond had om een inval in het kasteel te doen. In dien tusschentijd kon er nog zooveel gebeuren. Hij zou als spion ontdekt kunnen worden, in welk geval de verschrikte schurken óf hem vermoorden, óf zich zelf door de vlucht redden zouden.

Toen hij weer in zijn kamer terug was, en zich ontkleedde, begreep hij dat de feiten die hij had verzameld, niet sterk genoeg zouden zijn, om de autoriteiten handelend te doen optreden. De leeg whisky- en wijnglazen, de verlichte stallen en het gerommel van machines waren heel mooie aanwijzingen, maar noch ieder voor zich, noch alle bij elkaar waren zij misdaden, zoolang niet met zekerheid was uitgemaakt

wat de werkelijke misdaad was, die er achter stak. Zij zouden door handige lui, die natuurlijk ook wel aan de mogelijkheid van een inval gedacht zouden hebben, gemakkelijk verstoord kunnen worden, hoewel het niet zoo gemakkelijk was in te zien, hoe men de voor de distilleerderij benodigde machinerieën plotseling kon laten verdwijnen.

door zijn half geopende oogleden, in het vertrek rond. Daar stond Thyne, met een kandelaar in de eene hand en met de andere vruchteloos de zakken doorzoekend van Tom's kleeren, die hij op een stoel gegooid had.

Tom sloot de oogen weer en grijselachte inwendig. De revolver en de electrische zaklantaarn, die hem zouden kunnen hebben verraden,

VAN DEN OVERKANT

BROEK IN WATERLAND — Een aardig kijkje in het dorp. Links de steenen paal, bij de kerk, waarop de hoogte staat aangegeven, die het water bereikte bij den watervloed op den 5den Februari 1825

Neen, hij zou niet alleen veronderstellingen, maar ook feiten moeten kunnen overleggen. vóór hij een bericht over den muur gooide, dat de politie in beweging zou zetten. Hij zou nog meer van die nachtelijke uitstapjes moeten maken.

Tom stapte in bed en viel spoedig in slaap. Een uur later werd hij weer wakker door het gevoel dat er licht was in de kamer, die toch volkomen donker moest zijn. Moe als hij was bleef hij zwaar ademen, maar keek toch,

lagen rustig onder zijn hoofdkussen. En tot daar zou Thyne, uit vrees ontdekt te worden, zijn onderzoek zeker niet uitstrekken.

Hij deed het ook niet. Met een uitdrukking van twijfel op het gelaat sloop hij de kamer weer uit.

NEGENDE HOOFDSTUK.

HET BRUIN LEEREN VALIES.

Den volgenden morgen ontving Tom het bewijs, dat hij niet schuldig bevonden was aan het uitstapje van den vorigen nacht, of in elk geval dat men niet geloofde, dat hij het met vijandelijke bedoelingen had gemaakt. Er werd hem namelijk gezegd, zich gereed te houden om tegen tien uur met de vliegmachine op te stijgen. Hij moest Thyne in den nieuwen Hector-eendekker vergezellen; hij zelf zou als bestuurder optreden terwijl Thyne zou zorgen voor het verspreiden van propaganda-blaadjes voor de geheelonthouding.

Tom begreep, dat hij die opdracht nooit zou hebben gekregen wanneer er ook maar in het minst werd getwijfeld aan zijn trouw. Wat ze ook gezien mochten hebben van zijn nachtelijken tocht, dat aanleiding kon hebben gegeven tot het doorzoeken van zijn kleeren, men rekende hem dat in elk geval niet als iets verkeers aan. Hij verheugde er zich over, dat hij de voorzorg had genomen, de revolver en de zaklantaarn te verstoppen; waren die in zijn zakken gevonden, dan was hij er bij geweest.

Stipt op tijd was hij op het vliegveld, waar even later Thyne zich in de hangar bij hem voegde, om een groot pak biljetten vóór de plaats van den waarnemer neer te leggen. Samen rolden zij de glinsterende machine naar buiten op het grasveld. Thyne wenkte Tom om zijn plaats achter het stuurwiel in te

DURGERDAM — Een der typische IJ-dorpen, die met hun kleine lage huisjes, langs den dijk geschaard, zulk een vriendelijken indruk maken.

nemen, maar bleef zelf op den grond staan, den blik ongeduldig op den hoofdingang van het kasteel gevestigd.

Dan kwam Ambler naar buiten met een bruin leeren valies en naast den onthoudings-propagandist liep juffrouw Calypso. Ambler overhandigde het valies aan Thyne, die het zorgvuldig in het vliegtuig zette en onmiddellijk daarop plaats nam. Wat er met het valies moest gebeuren werd niet gezegd, blijkbaar was dat reeds van te voren afgesproken.

Op een teeken van Thyne zette Tom het toestel in beweging, dat een oogenblik over het grasveld huppelde en toen de lucht in ging. De bestuurder, die zoo lang niet gevlogen had, voelde weer al het opwindende dat een vliegtocht altijd heeft. Het steeg hem als wijn naar het hoofd en hij moest zich geweld aandoen,

heele expeditie in hoofdzaak was op touw gezet om den inhoud van het bruine valies. Daarvoor was ook vermoedelijk de landing in Courtenay Peveril noodzakelijk. Het kwam er dus voor hem op aan, om Thyne en het valies niet uit het oog te verliezen, zoolang de „Hector” op den vasten grond stond.

Intusschen kweet Thyne zich van de taak, waarvoor hij openlijk instructies had ontvangen. Boven elk gehucht en elk dorpje dat zij over vlogen liet hij een waren sneeuwstorm van anti-alcohol-tractaatjes los, terwijl hij er de groote steden nog kwistiger van voorzag. Vooral boven Exeter maakte hij zich zeer druk. Hij wist natuurlijk niet, dat Steven Gladdice, die in Queenstreet naar boven stond te kijken, een van de fladderende papiertjes opdraapte en het met een grijns om de lippen las.

dier landing af te wenden? Dat was in elk geval een mogelijkheid.

Het cricketveld was even verlaten als de Nubische woestijn en Tom daalde schitterend, wat Thyne een goedkeurend gegrinnik ontlokte.

„Keurig gedaan,” zei hij, „handig, om de „pitch” te vermijden. We zullen hier nog wel eens meer moeten komen en moeten de inwoners niet tegen ons in het harnas jagen. En luister nu eens. Ik moet even het stadje in. Ik zal niet lang wegblijven, denk ik, maar hoe lang het ook mocht duren, je moet hier bij het toestel blijven tot ik terugkom en gereed zijn, om dan onmiddellijk op te stijgen.”

Hij sprong uit het toestel en het tot uitpuilens toe volle valies grijpend verdween hij vlug tusschen de boomen, die rondom het veld stonden. Tom, die er niet aan dacht de orders van zijn „superieur” te gehoorzamen, wachtte een oogenblik en volgde toen zijn voorbeeld, de „Hector” aan zichzelf overlatend. Thyne volgend, kreeg hij dezen weer te zien, toen hij het warnet van straten in de werkmansbuurt inging, die de buitenwijk van Courtenay Peveril volgde. Vandaar volgde hij hem tot aan de bank in High Street.

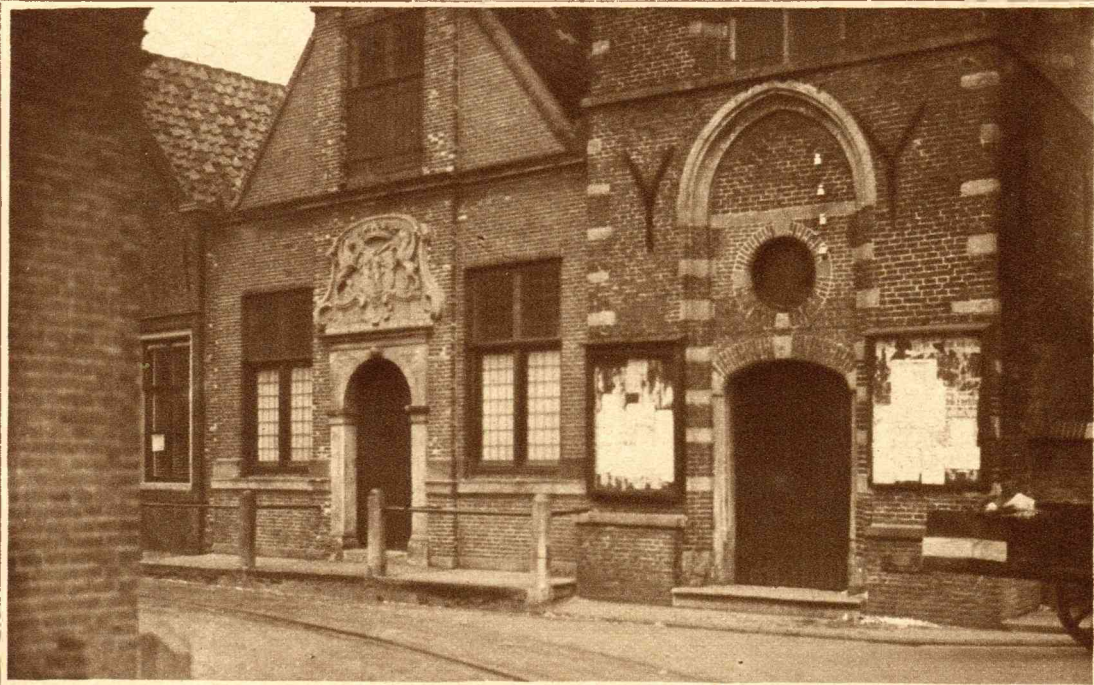
Of dit een list van Thyne was, om een mogelijke bespieder op een dwaalspoor te leiden, daar de bank ook aan den achterkant een uitgang had, waardoor hij weer het gebouw kon verlaten, wist Tom natuurlijk niet. In elk geval zou het niet raadzaam zijn, om daarmee rekening te houden en den hoofdingang onbewaakt te laten. Hij stelde zich zóó op, dat hij de groote draaideur in het oog kon houden en tien minuten later werd zijn moeite beloond. Thyne werd uitgeleide gedaan door een zwaar gebouwden man, die op de stoep nog even met zijn bezoeker bleef staan praten. Hij scheen zeer opgewonden. De directeur van de bank, veronderstelde Tom juist.

Dankbaar voor het oponthoud dat Thyne daardoor had, verliet Tom zijn schuilhoek en spoedde zich weer naar het cricketveld, waar Thyne hem twintig minuten later vond, blijkbaar half ingedoezeld in den stuurstoel van het toestel. Onze jonge amateur-speurder geeuwde en rekte zich uit, om daardoor, naar hij hoopte, den indruk te versterken, dat hij niet van de plaats was weggeweest.

Toen Thyne in het toestel klauterde, zag Tom, dat het bruine valies, dat nu met nog grooter zorg behandeld werd dan te voren, niets van zijn dikte verloren had; het scheen nog even vol als toen hij er mee hier kwam. Dat wees er dus op, dat Tom's gedachte, dat Ozias Ambler de opbrengst van zijn, door welk misdrijf dan ook verkregen goud, op de bank had laten deponeeren, onjuist was. Als er banknoten in het valies gezeten hadden, dan zaten er nu zeker evenveel in.

Gewisseld? Maar als dat zoo was, waarom

VAN DEN OVERKANT

MONNIKENDAM — Een paar fraaie stukjes oude bouwkunst. Links het politie-bureau en daarnaast het onderstuk van den speeltoren, die tegenwoordig in gebruik is als arrestanten-lokaal.

om door de vreugde van weer eens te vliegen, zijn doel niet uit het oog te verliezen.

De stem van Thyne, die zich tot hem overboog en hem in het oor schreeuwde, hielp hem om zichzelf weer meester te worden:

„Ken je den weg naar Courtenay Peveril?”

„Ik ken elk stukje van het land!” schreeuwde Tom terug.

„Dan maar, via Taunton, Exeter en Crediton naar Courtenay Peveril. We zullen daar landen op het cricketveld ten Noorden van de stad.”

„Maar als er gespeeld wordt?” vroeg Tom.

„Er wordt niet gespeeld,” was het korte antwoord.

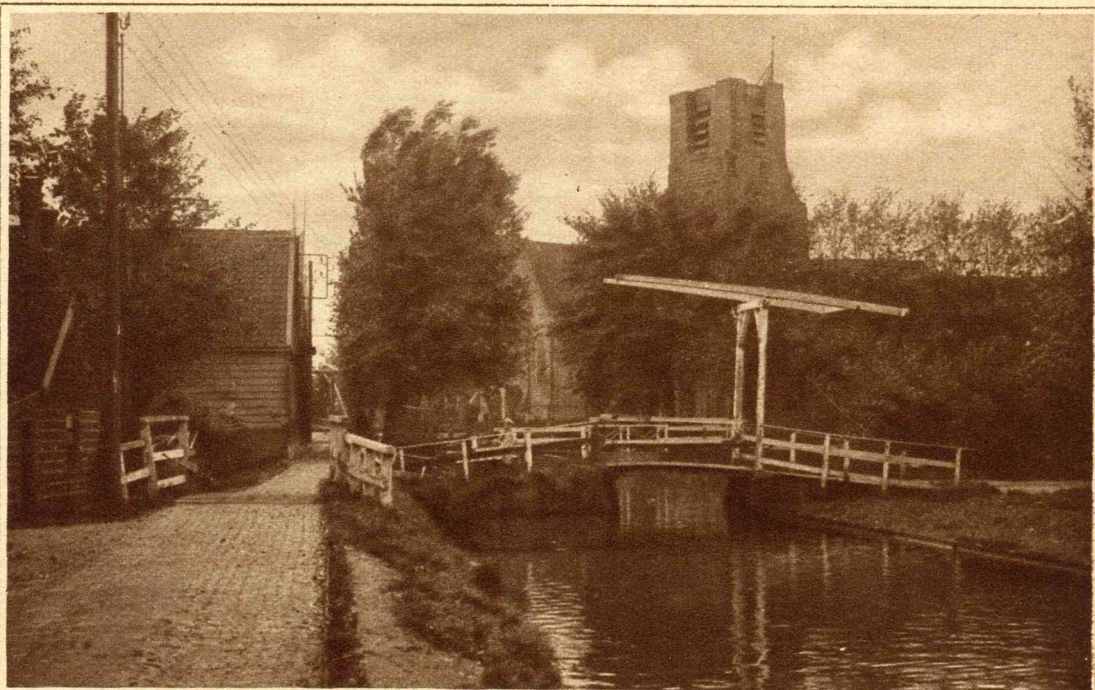
Tom ging door en gaf een schitterende proeve van zijn bedrevenheid, intusschen zich voortdurend afvragend, wat toch eigenlijk het ware doel van den tocht zou zijn. Hij moest toegeven, dat zijn theorie, als zou er gedistilleerd per vliegtuig worden weggebracht, leelijk in het gedrang kwam.

Hoewel de „Hector” best in staat was een veertig á vijftig liter mee te nemen, was er toch niets van dien aard aan boord. Er waren alleen maar brochures ingeladen en dan nog het bruine valies, dat aan Thyne op het laatste oogenblik werd ter hand gesteld, zonder dat er met een woord van gerept werd, wat hij er mee moest doen.

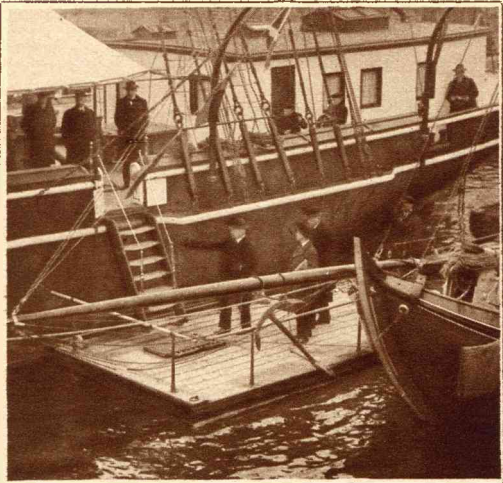
Dit uitblijven van eenige instructie kwam Tom verdacht voor. Het wees op een voorafgaande bespreking en een elkaar begrijpen van Ambler en Thyne, op een zaak waar hij buiten gehouden werd. En waarom zouden ze moeten landen in Courtenay Peveril, een klein, doodsch stadje in de provincie? Als het uitstrooien van biljetten het eenige doel van den tocht was, zou het totaal overbodig zijn ergens, waar dan ook, te landen.

Maar was dat het eenige doel? Tom was er van overtuigd, dat het dat niet was en dat de

Niets vermoedend van de belangstelling die de journalist voor hen gevoelde, vlogen zij door naar Crediton, waarop Tom vervolgens naar hun landingsplaats stuurde. Om het cricketveld te bereiken, moesten zij over de stad vliegen en Tom merkte op, dat Thyne daar buitengewoon royaal was met zijn strooibiljetten. Had die vrijgevigheid ten doel een verklaring te geven voor het feit, dat hier in het eenzame stadje een vliegtuig kwam landen, om daardoor de aandacht van het ware doel

RANSDORP — Vooral 's zomers zijn er daar over het IJ schitterende kijkjes te bewonderen. Niet het minst in en om Ransdorp met zijn prachtige ouden toren.

Ter gelegenheid van het 75-jarig jubileum van het matrozeninstituut heeft Prins Hendrik een bezoek gebracht aan het opleidingsschip Pollux. De Prins begeeft zich aan boord.

zou dan die camouflage van de strooibiljetten noodig zijn geweest? Was het soms een gril om zaken en genoegens met elkaar te vereenigen? Maar tot nog toe had hij niet ontdekt, wat die zaken eigenlijk waren; in dat opzicht had de reis voor hem niets opgeleverd.

Hij nam wraak voor die misrekening, door den terugtocht te maken met een snelheid, die zijn passagier beslist eenige onaangename oogenblikken moest bezorgen. Toen zij dan ook weer op het tournooiveld geland waren, protesteerde Thyne nijdig.

„Spijt me zeer,” zei Tom, „ik wilde er weer een beetje inkomen. Ik dacht er niet aan, dat er nog iemand anders in het toestel zat.”

De nadering van Ambler, die buiten rondwandelde om de thuiskomenden te begroeten, sneed verdere besprekingen af. Met een paar gefluisterde woorden overhandigde Thyne het valies aan zijn meester, die schuddend van het lachen in het kasteel verdween.

„Blij als een aap met een apenootje,” dacht Tom.

Thyne voegde zich weer bij hem, om hem te helpen bij het bergen van de „Hector” en Tom begreep dat zijn boodschap, wat die ook mocht geweest zijn, hem een bewijs van goedkeuring van Ambler had doen verdienen. Ten minste op het duivelsche gelaat lag een harde glimlach.

TIENDE HOOFDSTUK.

DE PATIENT VAN HET KASTEEL.

Helen Learoyd was bezig met het verzorgen van haar bloemen in den voortuin van haar vader's huis in Execombe, toen het tuinpoortje klikte en de man, die haar vier dagen geleden op den weg had staande gehouden om haar uit te hooren omtrent Tom Baxter, het pad op kwam loopen. Het was vreemd, dacht ze, terwijl ze zich oprichtte om haar bezoeker te ontvangen, dat ze zoo veel aan Tom gedacht had, terwijl ze met haar vaste planten bezig was.

„Goeden morgen, juffrouw Learoyd.”

Thyne nam beleefd zijn pet af, terwijl hij haar min of meer brutaal aanzag. „Het spijt me u te storen, bij uw aardig werk, maar ik kom als patient om den dokter te consulteren. Meneer Ambler schijnt voor alles te hebben gezorgd, behalve voor een dokter op 't kasteel. Is dokter Learoyd thuis?”

„Het spijt me,” zei Helen. „Vader is hierover naar mevrouw Baxter, die ongesteld is. Maar ik denk, dat hij wel gauw terug zal komen.”

Zij stond op het punt, hem te verzoeken om binnen te gaan, maar

zij vertrouwde dien man niet en ze wist, dat haar vader hem evenmin vertrouwde. Zij bedacht, dat de dokter het alles behalve aangenaam zou vinden, hem alleen in zijn huis te zien.

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

Maar de patiënt zelf onthief haar van den schijn der ongestvrijheid.

„Als ik hier mag blijven en toekijken bij uw interessant werk, zonder dat het u verveelt,

Rembrandt op zijn nieuwe voetstuk, dat iets lager is dan het oude, dat er nog naast staat.

Woensdagmorgen werd notaris Hendrik Wertheim, die den 17den April zijn zilveren feest als notaris vierde, maar toen uitstedeig was, door het muziekcorps Sarphati een aubade gebracht, aan zijn woning in de Roemer Visscherstraat.

dan hindert het, wat mij betreft, niet hoe lang de dokter wegblijft,” zei hij. „Een goede gelegenheid om onze kennismaking voort te zetten, vindt u niet?”

De hatelijke, gemaakte glimlach, die zijn woorden vergezelde, deed bij Helen den wensch opkomen, om een vinnig antwoord te geven

Bij het verlaten van het schip werd Prins Hendrik door den heer Lucassen naar den wal begeleid.

En toen ze er aan dacht, hoe hij haar ertoe gebracht had, tegenover Tom een valsch spel te spelen, zou ze hem liefst in het grijnzende gelaat hebben willen slaan. Maar haar gezond verstand kwam haar te hulp. Thyne zag er niet uit als een zieke. Als hij een geheime reden had om haar vader te willen spreken — een reden, die met zijn gezondheid niets had uit te staan — dan zou het verstandiger wezen als zij trachtte te ontdekken wat dit was, dan wanneer zij hem ontstemde.

Het scheen geen moeilijke zaak voor haar om uit te vinden, wat Thyne wilde. Hij wilde spreken over Tom. En nu was het hem niet zoozeer te doen om inlichtingen te ontvangen als wel om die te geven.

De loftuitingen stroomden hem over de lippen. Hij vertelde haar, wat een uitstekend vliegenier Tom was, en hoe hij de verwachtingen, die ze omtrent hem hadden gekoesterd, nog wist te overtreffen. Wat een durf had hij! En hoe wist hij om te gaan met machines, die toch geheel nieuw waren voor hem! Ambler was verrukt over den recrutt. De oude man had den jongen Baxter al een vorstelijk salaris aangeboden, als hij zich voor den duur der drankbestrijders-campagne wilde verbinden en dat salaris zou zeker, nu en dan, nog verhoogd worden ook.

Maar ten slotte kwam er een steek tusschen al die vleierij.

„Hij zal natuurlijk wel bij ons blijven,” concludeerde Thyne. „Want ziet u, juffrouw Learoyd, we hebben een attractie op het kasteel. Calypso, de dochter van onzen chef, is heel mooi — en ik veronderstel, dat zij en meneer Tom ontdekt hebben, dat ze zielsverwanten zijn.”

„Wat zijn dat, zielsverwanten?” vroeg Helen koeltjes.

„Nou, verliefden,” was het antwoord, „ze kijken elkaar met kolooen aan en ze zitten te fluisteren met allerlei lachjes en zoo.”

Het meisje paste op, dat hij niet zien zou, hoe zijn pijn haar getroffen had, maar misschien was het toch gelukkig voor haar, dat dokter Learoyd nu terug keerde. Helen keek naar Thyne toen haar vader den tuin inkwam en ze wist opeens, dat zijn verlangen naar medisch advies slechts een voorwendsel was geweest.

Zij las op Thyne's gezicht, dat hij geweten had, dat de dokter uit was en dat het een tegenvaller voor hem was nu die eerder terugkeerde dan hij had verwacht. Zij vroeg zich dan af, hoe de pseudo-patiënt zich nu zou weten te redden. Met een innig leedvermaak zorgde ze ervoor, dat hij niet meer zou kunnen ontsnappen. (Wordt voortgezet)

Emser-Water

sinds een lange rij van jaren het onovertroffen geneesmiddel tegen **hoest, verkoudheid** en alle aandoeningen der slijmvliezen

ROOKT

Spa-tram

DE BOTERDIEF.

Het was in een dorpje, niet ver van de stad, dat tegen donker een herbergier naar buiten ging, om de luiken voor de ramen te doen.

In de gelagkamer zat op dat oogenblik nog maar één persoon en toen de herbergier naar buiten was stond deze op en greep uit een mand, die bij de toonbank stond en waarin de herbergier de verpakte boter had gedaan, die hij den volgenden morgen naar de stad moest brengen, een stuk van een pond. Uit angst dat de eigenaar terug zou komen en den diefstal zou zien, stopte hij de boter in zijn hoed, dien hij opzette.

Door het raam had de herbergier alles gezien en hij besloot den dief eens flink voor zijn daad te laten boeten.

Handenwrijvend en met de voeten stappend kwam hij weer binnen. „Brr, wat is het vanavond weer bar koud, het lijkt wel of we van het jaar nooit zomer krijgen,” zei hij. „’t Is hier lekker. Kom Jan, blijf nog een beetje zitten, dan praten we nog wat. En neem dan een lekker warm grogje van me aan, dan kan je er straks beter tegen als je door die kou moet.”

De beleefde uitnodiging beviel den dief niet, maar wat moest hij doen? Vreezende argwaan op te wekken, nam hij het warme glas grog. De herbergier dwong hem onder beleefdheden bij de kachel plaats te nemen, sloot hem ongemerkt tusschen tafels en stoelen in, en nam zijn plaats zóó, dat de dief niet kon opstaan als hij wilde. Hij wierp nog een schepje kolen op ’t vuur, want zei hij: „’t Is vinnig koud buiten.”

„Jan,” zei de herbergier verder, „drink nog een glas, kom kerel, het zal je goed doen.”

De dief, de boter op zijn hoofd voelende, stond op, zeggende, dat hij moest heengaan, dat men hem tehuis verwachtte.

Nog niet,” meende de herbergier, hem op zijn stoel terughoudende, „dat lekkere glas warme grog moet eerst uit. En dan wil ik je ook nog wat vertellen, waarin je wel belang zult stellen.”

„Maar het is hier helsch warm,” zei Jan, „laat mij achteruit schuiven,” en hij wilde opstaan; maar de sterke arm van den kastelein weerhield hem.

„Breng brood,” riep de herbergier tot zijn vrouw in het vertrek achter de gelagkamer. „Het is al laat en je zal wel honger hebben. Je kan er zelf boter op doen, Jan, en je weet, er is hier boter in de korf, en goede!”

Jan begon benauwd te worden, hij voelde waar het paard gebonden was. De boter begon druppel voor druppel van zijn aangezicht af te loopen, zijn zakdoek was reeds zoo vet als een oliekoek!

„Het is vanavond bliksems koud,” zei de herbergier. „Maar jij schijnt het warm te hebben, Jan, waarom zet je je hoed niet af? Kom, ik zal hem wel weghangen.”

„Neen,” riep Jan, „ik moet heengaan. laat

DAT, WAT DOODT...

In mij heerscht een geest
Die mijn denken verdort;
Ik kom bij mijn daden,
Mijn denken te kort.
Ik weet van geen tijd,
Vergeet vrouw en kind,
Omdat ’t moede lichaam
De rust nergens vindt.
Ik denk aan geen eten,
Ik denk aan geen rust,
Ik leef er een leven,
Geheel onbewust.
Wat weet ik van streven?
Mijn geest is te zwak!
Vertrapt lig ik neer
Als een dorre tak.
Wat doodt mijn illusien,
Wat doodt levensplezier?
Dat is het beruchte belastingpapier.

J. R.

mij vertrekken, ’k voel me niet lekker, ik ben niet goed.”

En hij greep zijn hoed vast; de drukking deed de boter nog meer vloeien. Hals en nek, borst en beenen waren weldra geboterd. Jan zwom er in. Dan zei de herbergier lachende:

„Als je dan volstrekt vertrekken wil, dan zal ik je niet wederhouden. Goeden-avond, slaap wel.”

Jan ging naar buiten, maar de herbergier riep hem achterna: „De poets is goed, zij is wel een stuk boter en een warm grogje waard. Dag boterdief!”

EEN TROUW HART

Hij zei: „Liefde is toch het schoonste wat er op de wereld bestaat! Zeker houd ik van je, lieveling! Ik hield al van je, toen ik je de eerste maal zag. Er kan nooit een ander meisje voor me bestaan dan jij!”

En hij zei: „De liefde van een goede vrouw betekent redding van allen nood voor ’n man.” Twee maanden gingen voorbij.

En hij zei: „Trouwe liefde geeft een tevreden hart. O schat, als je eens wist, wat een vrede je mij gebracht hebt. Of ik je nog lief heb? Dat is nou echt iets voor een vrouw, liefste, om dat telkens weer te vragen. Je moet toch weten, dat je alles voor me bent!”

Het was zes maanden later.

„Jij bent m’n redster, lieveling. Voor ik jou kende, wist ik niet wat rein geluk was! Iederen dag krijg ik je meer en meer lief. Wij zijn waarlijk voor elkaar bestemd.”

Tegen het einde van het jaar zei hij: „De menschen beweerden altijd, dat ik niet wist wat trouw betekende. Maar jij hebt het mij geleerd. Het is me, alsof ik nooit weer naar een andere vrouw zou willen kijken, lieveling, alles schijnt dof en kleurloos, als jij niet bij me bent. Ik tel de minuten dan, tot ik je weer zal zien. Altijd en altijd moet je mij toebehooren!”

Maar, toen hij tenslotte trouwde, was het met geen van de vier meisjes, tot wie bovenstaande ontboezemingen werden geuit.

AMSTERDAMMERTJES

BESCHERMELING.

Op de stoep zat het dikke jongetje en huilde. Het was geen gewoon huilen, van een gezond vier-jarig kind, maar een soort kermend gesnik, alsof het kind pijn had. Over zijn bolle wangen rolden stil de tranen naar omlaag en vermengden zich daar met iets, dat in zijn zakdoek had thuis gehoord...

„Waarom huil je, jog?” vroeg een kind van een jaar of acht, spichtig volksbuurtmeisje met vroegwijs gezichtje.

De jongen gaf geen antwoord en bleef ’t kind met schelvischachtig starende oogen aanzien.

Toen naderde een juffrouw met ’n boodschappenmand.

„Waarom huil je, vent?” vroeg ze meewarig. De jongen streek over zijn dik buikje en snikte als ’n snoek op ’t droge.

Ga naar huis, naar je moesie,” raadde de juffrouw.

„Niet thuis!” snikte de jongen.

„Mot je dan hier wachten, tot ze terug komt?”

UIT DEN OMTREK.

Amstelveen. Onder den invloed van het zich steeds uitbreidende Amsterdam, begint ook Amstelveen zich meer en meer te moderniseeren. Naast de typische boerenhuisjes treft men er nu ook heele complexen moderne woningen aan, zooals in de hierboven afgebeelde Wilhelminastraat.

De jongen knikte en keek nog benauwder dan zoeven. Opeens vloog hij met ’n ruk op, keerde zich naar den muur en deed iets, wat zeezieke menschen, over de verschansing van het schip geleund, wel doen.

„Wel zoo, was je zoo misseluk!” zei de juffrouw, en zij raapte het kind zijn zakdoek op en veegde er moederlijk ’t vuile, natte gezichtje mee af. „En ben je nou wat beter?”

„Ja ’t komp van al ’t lekkers,” verklaarde de jongen, die, zichtbaar opgelucht, nu zijn spraak terug had.

„Heb je zooveel gesnoept?”

„O ja, alle dage. Asse me moeder uit werreke is, krijg ik van de bure altijd wat.”

„En vandaag zeker wat veel?”

„Ja, vanne juf uit de winkel ’n boterkoek, enne van tante Trijn een bokkes, enne twee sneeë brood van een pliezieagent, en twee wortele van de groenvrouw en en...” hij wachtte even, den wijsvinger van zijn linkerhand tegen den vierden vinger van z’n rechterhand, want bij elk artikel had hij een der vingers aangewezen.

„En nog meer?” vroeg de vrouw.

„Ja, ’t meeste nog van buurvrouw, een bord vol zuurkool en ’n groot stuk spek...”

Dat had de deur dicht gedaan! Geen wonder dat het kind ziek was geworden!

„Maar nou heb ’k weer honger,” zei de jongen en zette zich op de stoep, waar in een hoek een papier met een paar boterhammen lag.

De juffrouw ging hoofdschuddend verder en de dikke jongen, gewoon den ganschen dag te eten van wat vriendelijke buurvrouwen hem toestopten, nam een flinke hap uit zijn dikke boterham en streek met een gelukkig gezicht over zijn dik buikje.

T. L.

UIT DEN OMTREK.

Ouderkerk. Een der aardigste plaatsjes uit den omtrek is wel Ouderkerk, waarheen ’s-zomers talloze Amsterdammers hetzij per auto, per fiets of te voet des Zondags een uitstapje maken.

NEDERLAND—DUITSCHLAND (C)
De Duitschers speelden het bekende Schotsche „short passing” en dit was wel oorzaak dat De Boer er zelden aan te pas behoefde te komen. Onze fotograaf m.

IRLAND—DUITSCHLAND (0-1) behoeft te komen. Onze fotograaf maakte van één der weinige momenten, waarop de Amsterdammer in actie behoeft te zijn, bovenstaande schitterende foto.

„DE NIERRISJ” (DE GEK)

EEN GHETTO-VERTELLING DOOR BEN ZODOK.

.... Hóóg stond de zon aan den laaienden hemel. Rustig schreed Jossif voort over den weg die eindeloos was.... Zwaar drukte zijn mars op den krommen rug die bloedig schrijnde. Klam kleeft z'n hemd op z'n dampende botten....

Jossif voelde 't niet. Z'n stap was rustig en doelbewust....

Eindeloos... eindeloos was de weg daarheen... daarheen....

Zachtjes dommelden zijn zoete gepeinen... Jeroesjelajim... Jeroesjelajim*)... O, land van den koning aller koningen... ontvang ons arme, verstrooide volk weer... Laat ons onze akkers bebouwen aan de vette oevers van den Nijl... Ontvang ons in uwen schoot, land van onze voorvaderen en vereenig ons in uw milde dreven.... Jeroesjelajim... Jeroesjelajim....

Rustig was z'n stap... en doelbewust...

Hij zou er komen....

Meedoogenloos boorde de zon haar moordende stralen.... De weg was eindeloos en brandde onder Jossif's voetzolen...

Hij voelde 't niet.... Hij zou er komen.... Jeroesjelajim....

Eliëzer richtte z'n bleek dooraderde rabijsenhoofd op en z'n bijna lichtlooze oogen werden vochtig toen hij sprak: „Gezegende Leië-lief, m'n dierbare vrouw, God's wegen zijn niet te doorgronden... doch, wat Hij, de „Eeuwige-Onze-Heer” doet, zal zeker het goede zijn.... Alle zijne kinderen zijn Hem even lief, en juist de zwaksten onder zijn kroost... hebben zijn grootste zorg... Juist als bij 'n rechtgeaard vader... Je zult vragen: waarom Hij ons dan onzen zoon, onzen Jossif heeft ontnomen.... Ik moet u zeggen: wij weten dit niet... wat wij wel weten is: dat zijn bestier is wijs... en onfeilbaar.... Wees tevreden, Leië-lief, en berust.”

Leië snikte. Haar door smart verteerde hart dreigde te barsten.... God, die alles weet, is haar getuige, graag zou ze berusten en tevreden zijn. Maar kan zij zich zelve wijs maken, dat zij geen pijn heeft als ze er bijna onder bezwijkt? Kan zij zeggen: pijn is vreugde, pijn is geluk, nu er peillooze smarten in haar woelen om haar verloren kind?..

Nu haar rust, haar tevredenheid al weken wegstroomen door haar brekende oogen? Kan ze jubelen... juichen... lachen?..

Bewogen sprak Leië, terwijl haar blik zocht, als in de verte: „Eliëzer... m'n wijze man... de Opperste heeft in zijn mildheid je gezegend met 'n berusting die grenzeloos is en bijna niet te gelooven.... Jij kunt dus tevreden zijn. Maar mij... mij heeft Hij 'n moederhart gegeven, dat schreit, schreeuwt, gilt om haar kind.... Kan ik dat tot zwijgen brengen? M'n kind... versta je... m'n kind... dat ik lief heb boven alles... M'n Jossif... is weg... weg.... Dringt het eigenlijk wel tot je door wat dat zeggen wil — wèg! Niet weten waar hij is. Dat verschrikkelijke „niet-weten” dat je zinloos, zinloos maakt. Wéken zoekt de politie al naar hem... Er is geen gracht in de stad, waarin ze niet naar hem hebben gedregd.... Niemand... niemand weet waar hij is en jij, jij predikt je: berusten....”

Eliëzer bladerde in het vergeelde gebedenboek en prevelde het gebed van den avond.

*) Jeruzalem.

Het ergerde Leië tot in haar ziel.

„Wat vraag je Hem nou, jôuw Heer... Wat vraag je Hem nou?” bitste ze Eliëzer toe. „Zeg, dat Hij je je kind terug moet geven. Breng Hem aan z'n alwijs verstand dat we nooit... nooit... bewust in onze plichten te kort schoten... nóóit.... Dat we Hem altijd hebben gediend... zooals wij dachten dat Hij wenschte gediend te worden.... Vraag Hem, waarom Hij ons dan zoo gestraft heeft... Zeg Hem, dat ik nóóit... nóóit weer m'n blik tot Hem oprichten zal.... of Hij moet mij m'n kind terug geven.”

„M'n Leië-lief, God is goed, daarom zal Hij je je opstandigheid vergeven en je er niet voor bezoeken.... Nóóit ben je in verzet gekomen tegen Hem... je hebt er wel bij gevaren... de zegen was over je huis...”

„Welke zegen.... welke zegen?”

„Al het opgekropte leed der laatste weken ont-

barmhartigheid. Leië-lief, Leië-lief, wat?... Zag jij dan alleen het lichaam van onzen jongen... het lichaam... het tastbare... het stofelijke deel... het niets?... De géést... Leië... de geest, dien hem de Almachtige gaf, was zijn kostbaar bezit... Dát was de goede gave waarmee hem de Heer begiftigd had... Dát was de rijkelijke belooning van den Schepper voor onze godvruchtigheid. De géést van ons kind, dát was de zegen van ons huis, zijn innerlijke blijdschap. Waar ter wereld is ooit een kind gewassen, bevoorrecht met kennis, wijsheid als onze Jossif. Hoe oneindig was z'n weten van de Heilige Schrift, hoe doorgrondde hij den talmud en waar Leië-lief, waar vindt je 'n sterveling die zóó leefde in God's adem, als onze Jossif... God heeft hem liefgehad, heeft hem naar Zich toegenomen en wij moeten ons verheugen....”

„Man, mijn lieve man, jij hebt hem gek, gek

gemaakt. Het doet me zoo'n leed dat ik je dit verwijten moet.... Wil ik je eens iets vertellen, iets dat mij het grootste verdriet in m'n leven gegeven heeft?... Het kind was twaalf jaar... ja... het zal nu zoowat twaalf jaar geleden zijn, dat ik op 'n zomeravond wandelde met Jossif en Abraham, van rebbe Mozes Schneiër. Het was een heerlijke avond.

De zon was al onder en kleurde in de verte vlamvend rood op. Toen we buiten de poorten der stad waren, werd Jossif stil en opeens... opeens begon hij te huilen.... groote... dikke tranen. Jossif-lief, waarom huil je, vroeg ik.

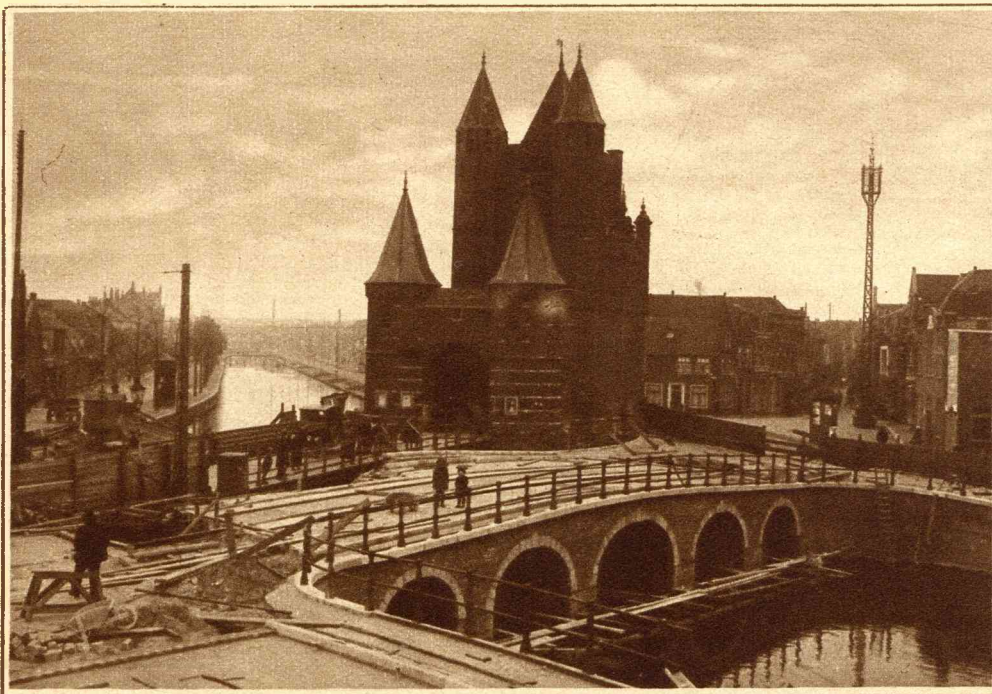
.... De wereld, is zoo groot, moeder, en ik zoo klein, zei hij. Jeroesjelajim is zoo ver... en ik geloof nooit, dat m'n beenen mij er heen zullen dragen. Toch... toch staat ginder, aan het eind van den weg, een engel.... Ziet u 'm, dezelfde die bij

Sarah, de vrouw van Abraham kwam en die wenkt.... wenkt, dat ik 'm volgen moet. Die engel is van God gezonden... dan moet ik toch wel gaan, moedertje. Hij zal mij wel den weg wijzen.... naar Jeroesjelajim, waar wij allen vereenigd zullen worden, na onze ballingschap.... dat heeft vader mij immers geleerd.... Kleine Mozes trok mij aan de hand en zei, dat hij mij iets vertellen wilde, in 't oor, dat niemand weten mocht. Ik ging met den jongen zitten in 't gras, opzij van den weg. Hij vertelde in z'n kinderlijke onschuld, dat z'n vader aan rebbe Jacob had gezegd, dat Jossif, de zoon van den rabbijn, „mesjogge” was, want hij sprak met „engelen” en „hoorde” de boomen groeien, als de zon scheen en z'n moeder zei dat Jossif 'n „nierrisj” was....

Ik huilde. Ik wist wat jij van 'm gemaakt had.... 'n nierrisj.... 'n nierrisj.... een gek!.... Ik stond op.... en zocht Jossif.... Heel aan 't eind van den weg liep hij.... met z'n oogen gericht op den hemel.... als volgde hij iemand.... Jossif.... Jossif, m'n kind... wat doe je?... Ik ga met dien engel mee naar Jeroesjelajim.... Dat wil God.... en dan moet ik het doen, moeder.

Het kostte me moeite hem mee naar huis te krijgen. Toen ik 's-avonds aan z'n bed stond, zei hij: „God heeft 'n engel gestuurd met de boodschap, dat hij kwaad op je is.”

Dat is nu zoowat twaalf jaren geleden, dat ik voor 't eerst hoorde dat m'n kind „mesjog-

De Amsterdamse Poort te Haarlem, die vele Amsterdammers dezer dagen als ze naar de bollen-velden gaan kijken, wel weer eens te zien zullen krijgen. Ze zullen er dan een groote verandering zien. De smalle toegangsweg tot de stad onder de poort door, was al lang uiterst onvoldoende, vandaar dat naast de poort een flinke brug gebouwd is, die nu haar voltooiing nadert.

laadde zich in een stortvloed van woorden van Leië's trillende lippen. „Welke zegen, nou, zeg op?... Een zegen zou over ons huis geweest zijn, als onze jongen, onze Jossif flink, sterk, gezond was geweest. Was-ie dat?... Neen. Hoe heeft God hem op de wereld laten komen? Verschrompeld, zwak, gebrekkig. Hoe is-ie opgegroeid? Hij was oud vóór hij geleefd had. Heb je hem ooit zien spelen... met 'n paar gloeiende wangen?... Neen... neen... Een kind, een gelukkig kind is-ie nooit geweest... Dat is een vloek die altijd over ons huis is geweest. Jaren... jaren heb ik er onder geleden.... Tot ik geloofde in het sprookje dat je me vertelde van ons „wonderkind” dat ons door God geschenken was, het wonderkind dat op z'n twaalfde jaar al de heilige wetsrol kon lezen... Toen heb ik berust... ja... berust... Soms stikte ik bijna van het berusten... Maar ik kón 't tenminste nog... Nu, nu is 't uit... M'n kind is weg... God... God heeft 'm me ontnomen... en God is slecht... slecht, versta je...”

Eliëzer beefde van schrik. Tastend gleden z'n trillende vingers over de rafelende bladen van het gebedenboek dat met 'n smak op den grond viel.

Bevend nam hij het op, kuste het in innige extaze, een gebed mompelend.

Toen stond hij op en zachtkens vermanend sprak hij tot Leië: „Hoe laat je je in je verbittering drijven op zondige gedachten, m'n gezegende vrouw; wat verg je al niet van God's

ge, 'n nierrisj" was. Dat was de droevigste dag van m'n leven. Na dien tijd heb ik meermalen hooren fluisteren, dat 't zonde was voor den zoon van den rabbijn.

Ik wist wat je van m'n kind gemaakt had.... ja.... ja.... Jij hebt hem volgestopt met teksten, kabbalen, legenden en talmud..... jij.... jij.... hebt z'n evenwicht verstoord en hem ongeschikt gemaakt voor 'n leven tuschen evenwichtige menschen.... Als ik er van tijd tot tijd voorzichtig op waagde te zinspelen, of 't misschien niet wijzer was 't kind te laten ravotten met kameraadjes, hem God te leeren liefhebben in de natuur, zei je, dat God ons een „wonderkind" geschonken had, dat wij niet mochten in den weg staan.

Eindelijk heb ik je geloofd.... of liever heb ik berust.... berust.... tot ook dat me wel eens te machtig werd.... Eliëzer.... m'n wij-

ze.... goede man.... Ik ben zoo ongelukkig..." Toen viel Leië snikkend om den hals van haar man.

Eliëzer bladerde prevelend in z'n gebedenboek en vroeg den Heer aandachtig genezing voor z'n kranke vrouw.... En hij sprak zachtkens: „Leië.... God zal je vrede geven, door je de wetenschap te schenken, dat je Jossof gelukkig is.... Vertrouw op Hem...."

Hoog stond de zon aan den laaienden hemel. Rustig schreed Jossof voort over den weg die eindeloos was.... Zwaar drukte zijn mars op den krommen rug die bloedig schrijnde. Jossof voelde 't niet.... De lucht zong. Engelen zweefden op z'n weg. Hij zag Abraham, Izak en Jacob — en Mozes op den berg Sinai.... en vader.... en moeder.... die waren er ook bij.... allen vereenigd in Jeroesjelajim....

Jeroesjelajim.... O, land van den koning aller koningen, ontvang ons arme, verstrooide volk weer.... Ontvang ons in uwen schoot.... land van onze voorvaderen en vereenig ons in uw milde dreven.... Jeroesjelajim.... Jeroesjelajim.. Hij zou er komen.. wel was de weg eindeloos en brandde onder zijn voetzolen.. Meedoogenloos boorde de zon haar moordende stralen....

Jeroesjelajim.... Jeroesjelajim.... Van uitputting zakte Jossof in elkaar en bleef liggen aan de berm van den weg.... De weg was lang.... Jeroesjelajim....

Toen 's avonds de zon in 't westen was ondergegaan en een koele verfrissende wind over de aarde waaide.... vond een eenzame zwerver in een ver land het lijk van een onbekende.

STADSNIEUWS

Dir. en best. der Germaanbaan: Volkers, Reyners (dir.), Geo Bock, v. Reyn, v. d. Linde, Wissner.

De winner van den wedstrijd voor amateurs over 1 K.M., K. Brilman.

DE OPENINGSWEDSTRIJD OP DE GERMAANBAAN

Een fraai moment van den wedstrijd met motorgangmaking. In de bocht.

De winners van de tandemwedstrijd over 2 K.M., P. Aandewiel, vóór en H. Duim, achter.

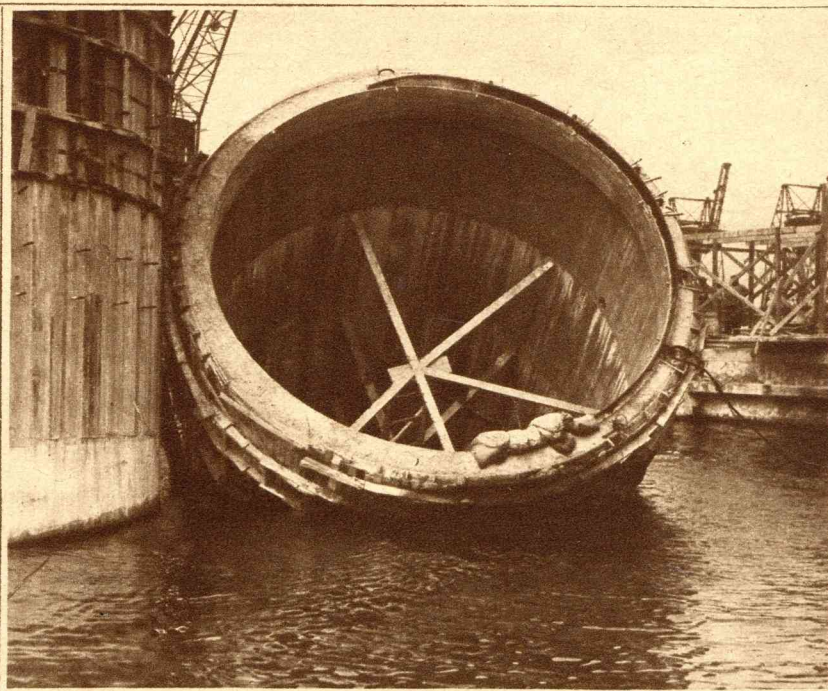

De winner van den wedstrijd met motorgangmaking, J. P. Anspach.

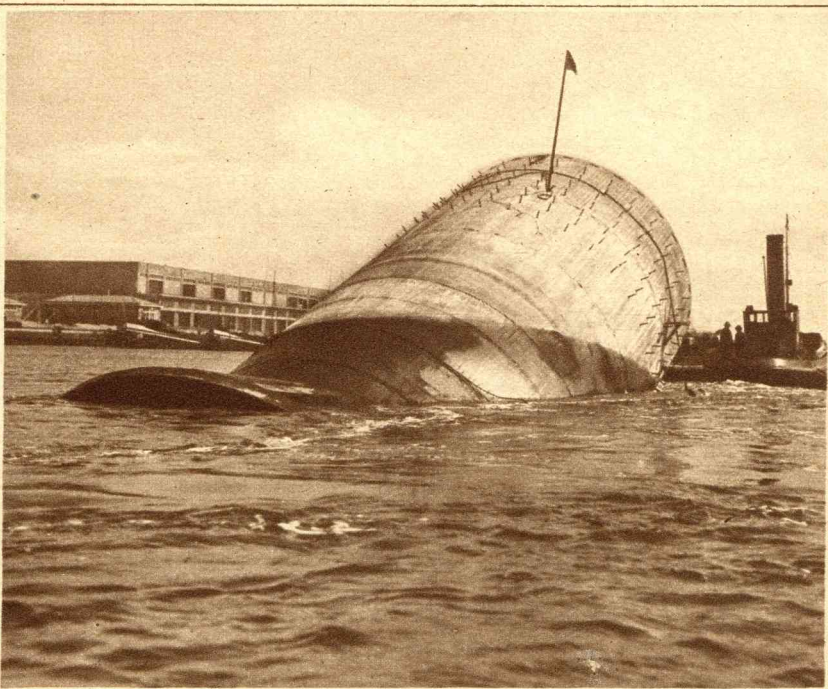
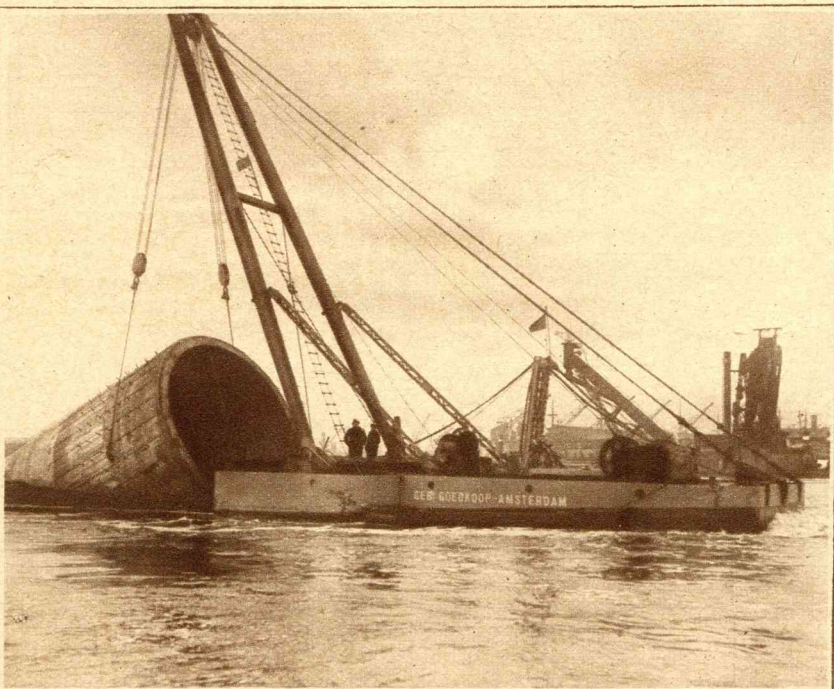

Het Engelsche successtuk „Bulldog Drummond", van Cyril Mc. Neill, een romantisch, eenigszins detective-achtig stuk, gaat op het oogenblik bij het Hollandsche Tooneel, en oogst ook daar zeer veel bijval. Hierboven een tweetal scènes uit het stuk. Links een tooneel uit het 2de bedrijf: Hans Duinker als Travers, die onder hypnose gedwongen wordt een stuk te teekenen ter verkrijging van deposito van zijn Bank, Gerard Vrolijk — met sigaret — (Peterson), Jean Stapelveld (Dr. Lackington), op den achtergrond Louis de Vries (Capt. Drummond). Rechts: Een tooneel uit het 4de bedrijf. Van links naar rechts: Mej. Betty Vink (Phyllis Benton); de Rijt (Peter Darrel); Louis de Vries (Capt. Drummond); Ph. de Vries (Algy Longworth); Mevr. Kaart (Emmy).

MEERSTOELN VOOR DE NIEUWE SLUIS TE IJMUIDEN

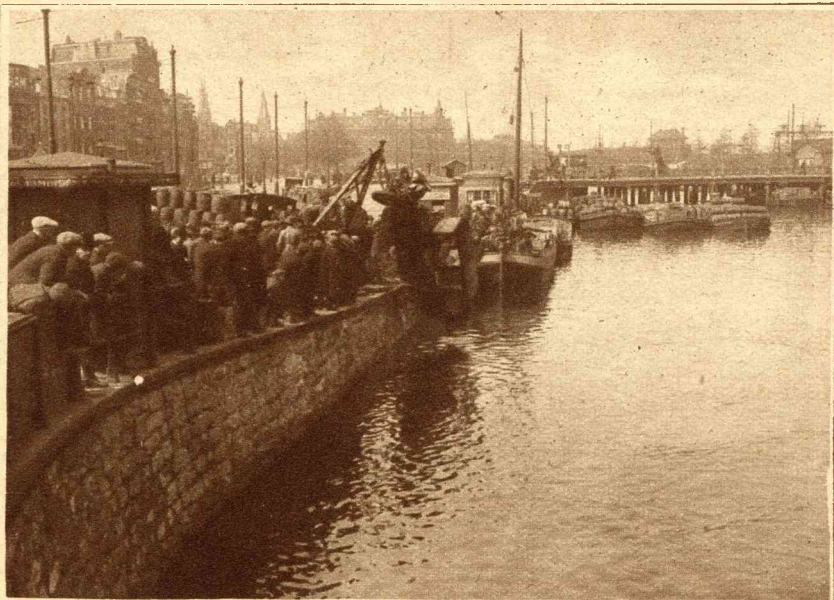

Links: Een overzicht van de Borneokade, waar de reusachtige meerstoelen voor de nieuwe sluizen te IJmuiden (zie de plaat op onze titel-bladzijde) worden vervaardigd. Deze foto geeft, door de vergelijking met de er voor liggende sleepboot, een duidelijk denkbeeld van de buitengewone afmetingen dezer gevaarten, waarvan men er rechts een van binnen ziet.

Links: Een der stoelen aan de kraan; rechts: nog een kijkje van het transport naar IJmuiden. In tegenstelling met de voorplaat, waar men den sleep van voren ziet, nog een kiek van den achterkant. Ook hier komt de afmeting bijzonder goed uit: vergelijk met de sleepbooten.

STADSNIEUWS

Alweer een auto te water. Vrijdagmiddag reed een huurauto, gestationneerd aan de Prins Hendrik-kade, achteruit het water in. Het gemeentelijke reddingstoestel haalde den wagen weer op het droge.

De auto van den Bond van Huurders van Volkstuinen, die Zaterdag j.l. door de stad reed. De wagen was als een stadstuintje ingericht en bedoelde zoo propaganda te maken voor de volkstuinen.

EEN BLADZIJ VOOR DE VROUW

INVLOED VAN HET WEER OP DE STERFTE VAN DE MENSCHEN.

Twee Engelsche geneesheeren hebben een grondige studie gemaakt van den invloed van het weer of liever van het jaargetijde op de sterfte der menschen. Zij hebben die studie gebaseerd op dertig jaren van waarneming te Londen en als resultaat een

statistieke opgave het licht doen zien, waaruit blijkt dat de grootste sterfte gemiddeld van November tot April is; dat zij tot het laatst van Mei tot het minimum daalt; dat zij tot de derde week van Juli tot het maximum rijst en daarop blijft tot aan de tweede week van Augustus en vervolgens weder valt tot het minimum in October. Worden verder van de sterfgevallen des zomers die afgerekend, welke slechts op ééne categorie van menschen, namelijk op kinderen, en op ééne ziekte, namelijk op ingewandslijden, moeten worden gebracht, dan zegt ons de statistiek dat de minste menschen in de warme maanden sterven en de meeste in de koude. Dit is het gevolg van de meerdere aandoening der ademhalingswerktuigen in de koude.

Dezen keer bieden wij onzen lezeressen, die met haar voorjaarstoilet bij den langen duur van onzen Noordschen winter nog wat getalmd hebben, een smaakvolle collectie modellen in verschillende genres, waarbij licht voor ieders smaak en heurs iets zal te vinden zijn.

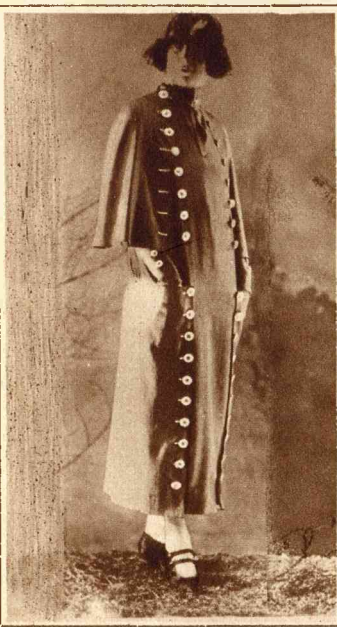
De eerste afbeelding toont een gabardine-manteljapon in een willekeurige modekleur, die met haar eenvoudige lijnen een fijnen indruk maakt. De rok is diep in de taille zóó aangezet, dat zij tegelijkertijd daar zakken vormt. Eenige versiering zijn de groote paarlmoeren knopen.

De korte cape heeft daarbij, evenals de japon, wit-zijden knoopsgaten, die echter bij de cape naar willekeur los of gesloten gedragen kunnen worden. Een kleine zwarte strooioed voltooit het toilet.

Afbeelding 2 geeft een chic

EEN KEURCOLLECTIE MODELLEN VAN DE NIEUWE VOORJAARSMODE

wandelcostuum uit Schotsche stof. Aan den zijkant der rok vallen plooiën, die bij het gaan groote vrijheid en gemak geven. Het korte jasje heeft laag in de taille een ceintuur.

Een bijzonder elegant avondtoilet is fig. 3. Het is geheel in groene en zilveren tulle en met paarl-borduursel bestikt. De gordel bestaat uit steenen. De

japon heeft geen mouwen, maar groote vlinder-vleugels.

Een nog mooier avondtoilet, dat echter slechts fijne figuur-

tjes goed kleeden zal, zien we in fig. 4. Het is gehouden in zwart en gouden brokaat. De taille is zeer nauw, met om de heupen 'n breede volant van zwart brokaat.

Over den zwaren brokaatrok valt een wijde tullen rok,

die geheel met rozen belegd is.

In fig. 5 zien we een mooie japon in zwart chiffon met zwarten kant. De taille is uit chiffon, de kraag van kant. De rok bestaat uit kant-volants met op zijde een groote moiré-sleep en een „waterval” van geplisseerd chiffon en zwarten kant. De parasol is zeer klein en met kunstchrysant-bladeren versierd.

Een avondjapon uit zwart Marocain toont ons fig. 6. De versiering is weer in paarl-borduursel. De japon laat de armen vrij en is zeer diep uitgesneden, terwijl een vestje van goudbrokaat er onder gedragen wordt.

Ook fig. 7 geeft nog een elegant avondtoilet uit witte moiré met donker bont afgezet. Het is geheel glad gehouden, zonder mouwen en heeft op den rug een soort cape, die tot de taille afhangt, maar armen en voorkant van het toilet vrijlaat.

DE RUSSISCHE VROUW.

De meest karakteristieke eigenschap van de Russische vrouw is, naar een Russische dame eens beweerde, haar conservatisme. Gewoonte en traditie hebben zulk een diepen indruk op haar geest gemaakt, dat zij zich tegen elke verandering hevig verzet, al zou die ook in haar eigen voordeel zijn.

Een opmerkelijk voorbeeld in dat opzicht is de gewoonte, welke aan den echtgenoot het recht geeft zijn vrouw te tuchtigen. Het wordt zeer sterk betwijfeld of de oppositie tegen deze barbaarsche gewoonte van de vrouwen zal uitgaan. Het is voorgekomen, dat de jonge vrouw van een officier zich er over beklagde, dat haar man haar niet lief had, omdat deze haar altijd vriendelijk behandelde.

ROZENOLIE.

De zoo heerlijke en kostbare rozenolie wordt op groote schaal bereid in de vallei van Kesanlek en Roumeliâ. De rozenplantages aldaar brengen jaarlijks gemiddeld 2200 kilo op en daar er ongeveer 130.000 rozen, te zamen 28 pond wegende toe noodig zijn, om één ons olie te

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA“ (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct. rembourss 55 ct.) Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

leveren, kan men zich een denkbeeld maken van de uitgestrektheid dier plantages.

De bloemen worden geoogst in Mei en de oogst duurt drie weken. De bloemen worden op den dag zelfden, waarop zij verzameld worden, verwerkt, opdat niets van den geur verloren ga. De rozen worden eerst in water gedistilleerd, waarna het water alleen een distillatie ondergaat en de olie wordt van de oppervlakte afgeschuimd. Het werk wordt voornamelijk verricht door vrouwen en meisjes, die 20 à 25 cents per dag verdienen.

Ongelukkigerwijze wordt de olie altijd vervalscht met een derde of een vijfde geranium-olie, voor zij naar de markt wordt gebracht.

DIVERSEN.

Gewoon opgeplakte flesschen-etiquetten verwijdt men gemakkelijk, als men het papier vochtig maakt en dan een oogenblik boven het licht op het vuur houdt.

ONS KINDERHOEKJE

HET NIEUWE TOILETJE

DOOR JOH. v. d. HOEK

Heel de kostschool was er vol van. Poppetuitje zou een nieuw toiletje krijgen. Poppetuitje sprak over niets anders. De meisjes bewonderden of gielden. Poppetuitje sprak van een droom van een toiletje. Ze had het over vyella, crêpe marocain, crêpe de chine, over Tudorkragen, over ToetanKhamen-stijl; en de juffrouw, die, schijnbaar lezend, dit gesprek afliesterde, maakte bij zichzelf de opmerking, dat Poppetuitje met haar modekennis te koop liep. Want een allegaartje, zooals ze er daar een opnoemde, was bepaald onmogelijk.

Maar Poppetuitje stoorde zich nergens aan. Het zou een gebeurtenis zijn, haar toiletje. Een gebeurtenis die bewaard zou blijven in de geschiedenis van de kostschool.

Hoe Poppetuitje aan haar vreemdsoortigen naam kwam? Dat is een ingewikkelde geschiedenis. Toen ze op de kostschool kwam, heette ze Marie van Berghe. Toen ze wat Engelsch begon te leeren, veranderde dit in Mary (Merri, zeiden de meisjes).

Marie (nu Mary) was verbazend ijdel. Meisjes onder elkaar vinden dat niets ongewoons. Maar zooals Mary het was, dat liep gewoon de spuigaten uit.

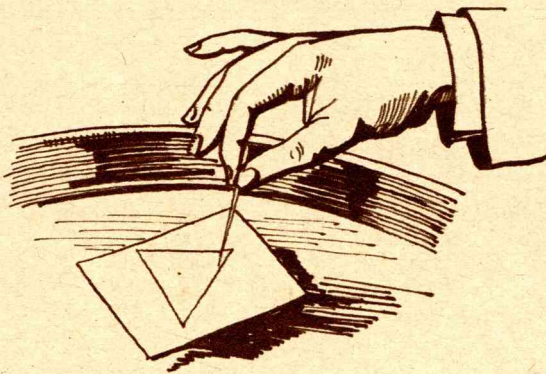
Op een goeden dag zei er een: „O! dat

ZOEKPLAATJE.

Waar is mijn ganzenhoeder?

DE GEHEIMZINNIGE DRIEHOEK

Teeken op een vierkant stuk papier een wiskundig figuur b.v. een driehoek, vierkant of rechthoek, waarvoor een potlood moet gebruiken waarvan ge de punt in het water hebt gedoopt. Nu werpt men het papier in een kom met water, en maakt de ruimte binnen de lijnen met water nat, hetgeen niet moeilijk zal vallen omdat de vochtige lijnen zullen het water tegenhouden.

Op onze teekening is de figuur een driehoek.

Neem nu een naald en plaats deze op een onverschillig punt van den driehoek, zoodat zij wel het water doordringt maar het papier niet aanraakt. Dan zult ge zien dat de figuur gaat bewegen en wel tot het middelpunt van den driehoek vlak onder de punt van den naald komt.

Dit kunt ge met alle mogelijke figuren probeeren. Als ge b.v. den omtrek van Frankrijk op een stuk papier teekent, dan kunt ge aldus zien dat de stad Bourges het middelpunt van Frankrijk uitmaakt.

ijdelruitje?” En van dien dag af hadden ze allemaal ijdelruitje gezegd. De naam Van Berghe werd alleen nog in de klas gehoord.

Twee jaren had dit zoo geduurd. Ijdelruitje was al dertien geworden. Toen kreeg ze op zekeren dag bezoek. Een heel oude tante was het. En toen die Ijdelruitje zag, zoende ze haar en noemde haar, waar alle meisjes bij stonden: Poppetje!

„Dag m'n poppetje!” zei de tante.

„Nu was de stemming verdeeld. De een helft van de meisjes zei: Poppetje! en de andere helft: Ijdelruitje!

Het was Toos van Uden, die de oplossing bracht.

„Als we haar nu nog twee namen geven ook,” zei ze, „wordt ze heelemaal onuitstaanbaar!”

De meisjes waren het hierover eens. Of echter de eene naam „Ijdelruitje” of „Poppetje” zou zijn, daaromtrent kon men niet tot overeenstemming geraken.

Toos van Uden dacht er twee dagen lang over na. Toen zei ze:

„We zullen haar Poppetuitje noemen!”

De meisjes vonden het idee verrukkelijk. Marie zou nooit meer een anderen naam krijgen.

En nu zou Poppetuitje een nieuw toiletje krijgen. Ze zou het voor het eerst dragen bij het groote Vacantie-feest. Over drie weken.

Jo Verhagen en Mies van Gravenburg voerden een lang gesprek en besloten gieldend, dat Poppetuitje aardig „in draf” zou zitten.

Dien middag ontving Poppetuitje van haar ouders een brief, waarin stond vermeld, dat het toiletje tegelijk met den brief was afgezonden. Het was dus bijna zeker, dat het met de post van vier uur mee zou komen.

Poppetuitje was nu niet dol meer. Ze was door het dolle heen.

Voor de Engelsche klas had ze haar Fransche werk gemaakt. Haar algebra had ze vergeten, enz. De onderwijzeres waarschuwde haar ernstig voor den volgende keer. Dan zou er straf volgen.

Het was vier uur. De meisjes stonden in de gang, die op de vestibule uitliep. De dienstbode zou het hier aanstonds heebrengen, als de post er was geweest. De spanning was algemeen. Er liep een gerucht, dat er iets aan het handje was. Wat, wist niemand.

De bel ging over! Een gedempt hoera, fluis-

teren en gielden weerklonk. Het was de post niet.

Weer ging de bel! Weer was het de post niet. De meisjes gielden. Poppetuitje, die in haar midden stond, beet zich op de lippen.

Het duurde nu wel een kwartier eer de elektrische bel weer tingelde. Het was de post! De spanning bereikte haar hoogtepunt.

De deur werd geopend en sloeg weer dicht. De dienstbode verscheen echter niet. Er verlieten vijf minuten.

De meisjes gielden. Poppetuitje begon een vreemde onrust te gevoelen.

Toen ging de deur van de vestibule open. De dienstbode verscheen. De deur klapte achter haar dicht.

Met haar gewonen zanikerigen toon riep het mensch, als gold het hier niet het toiletje, de gebeurtenis van de kostschool: „Juffrouw van Berghe!”

Poppetuitje rukte haar het pakket uit de hand. Ze knipte de touwtjes door en scheurde het papier los.

Een groote doos met schotsche kleuren kwam te voorschijn. Poppetuitje bezag de doos trotsch van alle kanten.

Vluchtig wierp ze een zegevierenden blik op haar vriendinnen.

De doos werd opengeklapt. Het deksel werd voorzichtig tegen den muur gezet. Poppetuitje was bang voor beschadigen.

De meisjes verdrongen zich om de geopende doos. Er was niets te zien, dan een stapel vloeipapier. Daaronder was dus „het toiletje!”

Poppetuitje nam voorzichtig een blad vloeipapier uit de doos en vouwde dit langzaam op. Ze wilde nog zoo lang mogelijk haar eigen nieuwsgierigheid bedwingen, om te genieten van het brandend ongeduld harer vriendinnen.

Ze nam een tweede blad papier. Een derde, een vierde, een vijfde. Nog steeds bleef het toiletje onzichtbaar.

„Ik dacht dat je een toiletje zou krijgen,” zei Jo Verhagen.

„Nou kind, wat zou het anders zijn?” vroeg Poppetuitje.

„Het lijkt meer op een doos vloeipapier!” zei Jo.

De meisjes gielden.

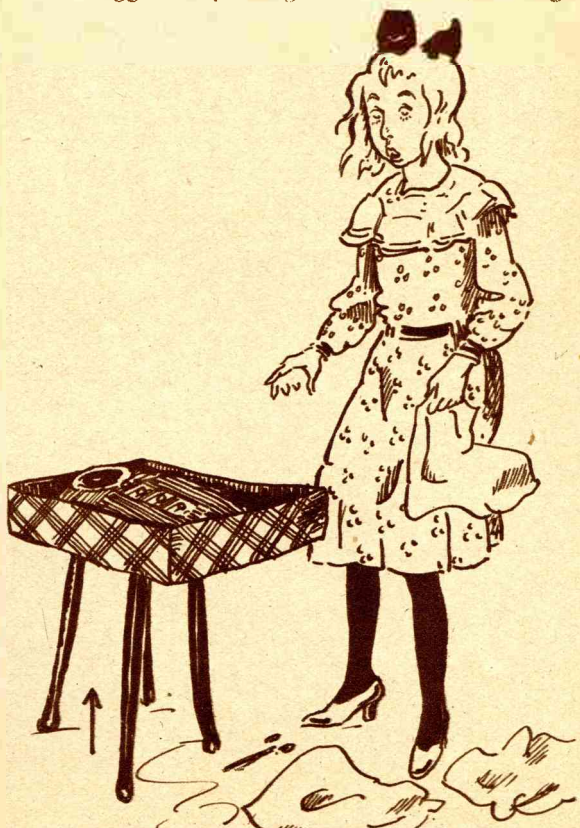
Poppetuitje beet zich op de lippen. Ze vergat echter weldra weer alles en dacht alleen nog aan het toiletje.

Het laatste blad vloeipapier lag er nog op. Nu dit er af en dan....

Ze nam voorzichtig het blad papier tusschen haar vingers, rukte het uit de doos en ging zoo ver mogelijk overeind staan om boven de hoofden van haar bewonderende vriendinnen uit te steken.

Eén rukje... nog één, en nog één... een ruk en... het blad vloeipapier was er af....

Een oogenblik was het doodstil. Dan barstte een langgerekt proestgelach los. (Slot volgt)

HOLLAND-DUITSCHLAND 0-1

ZIE OOK TITELBLADZIJDE EN MIDDENPLAAT

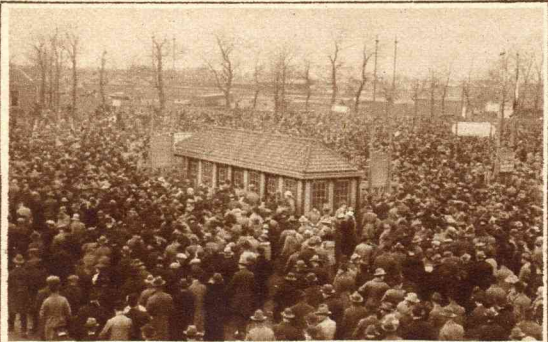
Het eerste staan-tribune-publiek komt het Stadion binnenstormen, om toch maar vooral een mooi plaatsje op den muur machtig te worden.

De ouderen helpen de jongeren op den Stadionmuur klimmen en gaan er dan zelf naast zitten, aldus van de staan- een zit-tribune makend; alleen de vluggen hebben die kans.

De uren, die nog moeten verstrijken alvorens de wedstrijd zal beginnen, worden op allerlei wijzen gekort; allereerst met het nuttigen van het meegebrachte twaalf-uurtje.

Alvorens over te gaan tot de eigenlijke spel-foto's, geven we hier nog een kiekje van de enorme drukte voor het Stadion.

Het Duitse elftal hoort het „Deutschland uber Alles" aan. (Zie voor het Nederlandsche elftal de titelbladzijde).

Van links naar rechts: de Duitse aanvoerder, de Zwitsersche scheidsrechter, de Hollandsche aanvoerder en de Hollandsche grensrechter.

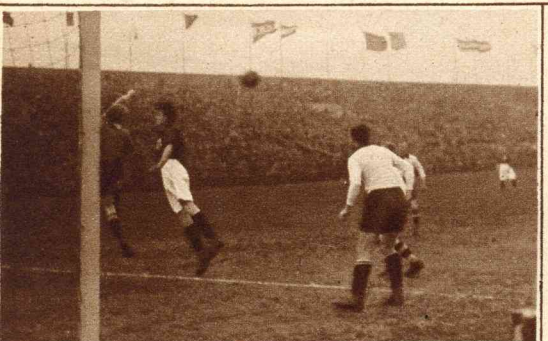
Het eenige doelpunt werd in de eerste helft door de Duitschers gemaakt toen de Boer zich verkeerd had opgesteld en Auer van kortbij inkopte.

Een moment voor het Duitse doel, waar de achterhoede tegen onze voorhoede gemakkelijk werk had. De Duitse spil kopt het leder weg.

Het eenige behoorlijke schot op het Duitse doel werd gelost door onzen spil v. Linge. De robuuste Duitse doelman was echter op zijn post.

Nog een moment voor het Duitse doel, waar Stuhlfauth het leder juist voor den toestormden Pijl kon wegwerken.

Onze voorhoede was steeds iets te laat. Ook op deze foto ziet men den Duitser het leder voor onzen Hollandschen voorspeler uit zijn gebied koppen.

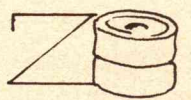
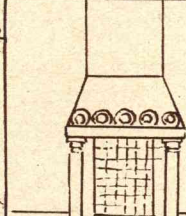
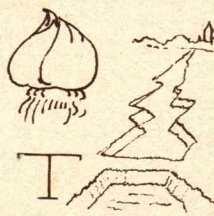
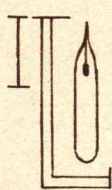

Ondanks het feit dat Stuhlfauth weinig te doen kreeg werd hij druk gekiekt. Onze foto geeft het moment waarop hij door inloopen succes tracht te bereiken.

PRIJSVRAAG XXI

Hierbij de tweede serie van 5 plaatsnamen, waarvan wij de oplossing, tegelijk met de 5 van de vorige week, vóór den 1sten Mei inwachten.

O=U

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

**OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361**

DOORZIEN.

„Wel, vadertje, ik kom eens even kijken, hoe u het maakt hier boven.”
„Het zal je niet helpen, jongen. Je moeder is daarnet al boven gekomen om te kijken hoe ik het maakte en ik heb haar al 't geld gegeven. dat ik op 't oogenblik had.”

DAT WAS ZIJN BEDOELING NIET.

Beroemd musicus (ontstemd): „Ik ben bang, dat mijn muziek die menschen daar in den hoek, die zoo druk aan het praten zijn, zal storen.”
Gastvrouw: „Lieve hemel, daar heb ik heelemaal niet bij gedacht! Speelt u alstublieft wat zachter.”

WAAROM HIJ WEGLIEP.

Het gebeurde tijdens een rechtszitting. Een inbreker was er van beschuldigd een huis binnengedrongen te zijn en een der bewoners aangevallen te hebben.

De aangevallene bevond zich in de getuigenbank.
„U zegt, dat u juffrouw Gerritsen bezocht en dat u met haar in de huiskamer zat op het tijdstip, dat de inbraak gepleegd werd?” werd hem gevraagd.

„Ja mijnheer,” antwoordde de getuige.
„En hoe kwam het dan,” ging de rechter voort, „dat u, toen de gevangene de kamer binnenstormde en u aanviel, een der ramen uitsprong en naar huis vluchtte, zonder een poging te doen om de dame te verdedigen of om hulp te halen?”
„Ik dacht dat het haar vader was!” was het onverwachte, doch genoeg-zeggende antwoord.

WAT HIJ NIET VERGETEN HAD.

Bruin: „Houd je van schilderijen?”
Scherp: „Nou, ik herinner me er een, dat me de tranen in de oogen bracht.”
Bruin: „Werkelijk? Was het zoo droevig?”
Scherp: „O nee, heelemaal niet; eigenlijk weet ik niet meer, wat het voorstelde. Maar wat ik nog wel weet is, dat ik er onder stond en dat het op mijn hoofd viel.”

OOK EEN MANIER.

„Maar Henkje, je mag niet zulke leelijke straatwoorden zeggen!”
„Weet ik wel moes — ik zeg broertje alle woorden die hij niet zeggen mag.”

MOEDER'S LESSEN.

Jantje was stout geweest en zonder dessert naar bed gezonden. Maar laat in den avond, toen de broertjes en zusjes al sliepen, verscheen kleine Jan opeens, met betraand gezichtje, in de huiskamer.
„Moes, u hebt me gezegd, dat ik nooit mocht gaan slapen, als ik boos op iemand was, zonder het eerst goed te maken. Daarom kom ik even zeggen dat ik u vergeef, dat u zoo on aardig voor me bent geweest.”

GOED BEDOELD?

Hij: „Zeg, die Steensma heeft z'n vrouw twee ton nagelaten. Ik wed, dat jij wel z'n weduwe zou willen wezen.”
Zij: „O lieverd, ik zou toch heusch veel liever jouw weduwe zijn.”

HIJ ZEI HET ZELF AL.

Annie: „Theo, luister eens, dan zal ik je de zuivere waarheid vertellen.”
Theo: „Ik ben een en al oor, Annie.”
„Dat wou ik je nu juist zeggen, maar ik zou het wat anders uitgedrukt hebben.”

HET RECEPT.

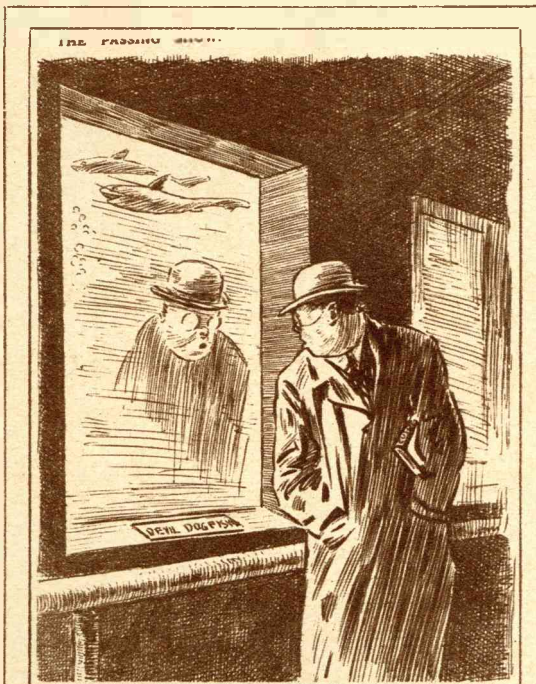
Kellner: „Hè, wat doet u daar met die theelepeltjes in uw zak?”
Klant: „Dokter's recept.”
„Wat bedoelt u — dokter's recept?”
„Ja, die zei me, dat ik na iederen maaltijd twee theelepeltjes moest nemen.”

DUIDELIJK.

„Bleef de klok stilstaan, toen ze op den grond viel?”
„Natuurlijk, ze kon er toch niet doorheen!”

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en absoluut onschadelijk. Proefflacon 75 cts. of 85 cts. postw. of remb. Wederverkoopters korting.
Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

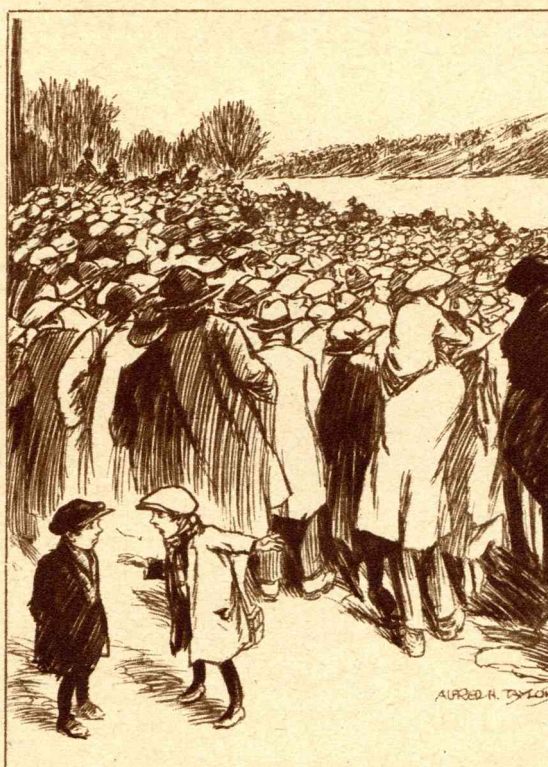

Bijziende man, in het Aquarium: „Wat 'n afschuwelijk beest! Die zou ik ook niet graag tegenkomen, als ik een duiker was!”
(The Passing Show)

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

BIJ DEN ROEIWEDSTRIJD.

En toen ik van huis ging zei moeder tegen me: „Pas op dat je niet te dicht bij het water komt, je mocht er eens in geduwd worden.”
(The Passing Show)

HET TOPPUNT.

Fransje had stilletjes een koekje weggenomen en was voor straf naar boven gestuurd. Toen zijn moeder hem kwam verlossen, wilde ze eerst nog even ernstig met hem praten.
„Wel, Fransje, waarom heb ik je nu gestraft?”
Fransje keek haar aan in hevige verontwaardiging.
„Nu moeder, dat is ook wat moois! Eerst laat u me hier den heelen middag in bed liggen, en nou weet u geeneens waarom het moest!”

IN VERLEGENHEID.

Een bekend schrijver had verschillende malen een gevangenis bezocht om er studie te maken voor een nieuw boek. Toen hij kort daarna met zijn dochtertje in de tram zat, bracht de kleine hem niet weinig in verlegenheid door, bij het voorbijrijden van de gevangenis, met een schel stemmetje te roepen:
„Dat is die gevangenis, waar u zoo dikwijls in is, hè vader?”

HET GROOTE WONDER.

Pietersen: „Het is toch wonderbaarlijk welk een buitengewone macht de Niagara-waterval bezit. Toen we die voor het eerst zagen, kon mijn vrouw gedurende een volle minuut geen woord uitbrengen.”

ZIJN SPIJT.

Oude heer: „Nou ventje, wat is dat nu? Je had een stuiver verloren en nu heb ik je een dubbeltje gegeven — nu hoef je toch niet te blijven huilen!”
Jongetje: „Boe-hoe! Ik wou, dat ik een kwartje verloren had!”

EEN MOEILIJK GEVAL.

Dochter: „Gerard zegt, dat hij sterven zal, als ik zijn vrouw niet word.”
Vader: „Laat hem dan sterven.”
„Maar vader, weet u dan niet, dat hij heel hoog verzekerd is in uw maatschappij?”

EEN VERGISSING.

Eerste man (tot volkomen vreemde): „Maar ik geloof toch zeker, dat ik u al eens gezien heb.”
Tweede man: „Wanneer dan?”
„Hebben we elkaar niet eens in Parijs ontmoet?”
„Nooit in Parijs geweest.”
„Hè, da's eigenaardig. Ik ook niet. Dan moeten dat twee anderen geweest zijn.”

TE VEEL WEELDE.

Een man, die het zeer ver gebracht had in de wereld, liet zijn oude moeder overkomen naar de groote stad, waar hij woonde en besprak daar kamers voor haar in een voornaam hotel; een zitkamer en een slaapkamer met bijbehorende badkamer. Maar toen hij, na den eersten nacht, informeerde, of moedertje goed geslapen had, schudde ze het hoofd.
„Alles was best, jongen, maar ik vond 't zoo lastig, dat er alleen maar een deur naar de badkamer was door mijn slaapkamer heen. Ik kon geen oog dicht doen uit angst dat er iemand naar de badkamer zou moeten.”

ZIJ KON HET WETEN.

Zenuwachtige vrouw (tot aanhoudenden bedelaar): „Als ik je nu een stuk pudding geef, dan kom je niet meer terug, hè?”
Bedelaar: „Nou mevrouw, u zal meer van uw pudding af weten dan ik.”

HAAR OPVATTING.

Hij: „Ik lees hier van 'n man, die heelemaal alleen leefde van uien.”
Zij: „Nou, dan mocht hij ook wel alleen leven!”

BEREKENING.

„Moeder, mag ik vanmiddag 'n vriendje meebrengen!”
„Zeker vent. — Is 't een aardige jongen?”
„Nee — maar z'n vader heeft een chocolade-fabriek.”

GEWETENSVOL.

Twee kleine stadsmeisjes zien op een wandeling buiten een koe, die ze niet voorbij durven.
„Weet je,” zegt ten slotte de moedigste van de twee, „laten we gewoon doorloopen en net doen, of we niet bang zijn.”
Het vriendinnetje aarzelt.
„O Nel, dan bedriegen we de koe toch!”

„MERCURIUS”
KANTOORBOEK- EN PAPIERHANDEL
Uw adres voor Kantoorboeken.
Singel 383 bij het Spui
Telef. 47400, Amsterdam